THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 6
FEBRUARY, 1939

THE POT CALLS THE KETTLE BLACK

(Some Good May Yet Come Out of the Hitler Persecution of the Jews)

BY REV. F. W. HABERER

Among the most touching accounts of persecutions now being directed against all persons of Jewish blood in Germany is the story of a little boy who was the son of a Christian minister and whose mother was a Jewess who believed in the Lord Jesus Christ, our Messiah. One day in school the teacher compelled the little boy to go over and sit with the Jewish children who had already been subjected to insults and persecutions from the other pupils.

"But why?" asked the little fellow, "I am not a Jew."

"Oh yes, you are. Hitler says you're a Jew because your mother is a Jewess."

"But Mummie's a Christian. I know she is; she prays with me every night to Jesus. Jews don't do that"

"You're not an Aryan," said the teacher abruptly.

"Aryan! What's that?"

"You're not a pure-blooded German. Your mother is a Jewess, therefore, you are a Jew. Go and sit where I told you."

That night, as the boy went home from school, he was followed by cries of "Dirty Jew! Christ-killer! Murderer!" When he rushed into the house crying "Mummie am I a Jew?" the mother's heart almost broke with anguish over the suffering of her helpless little boy. As she bathed him and saw his tender flesh covered with bruises, tears welled up in her eyes and a deep pain filled her heart as she thought it was on her account he bore these bruises and insults, and she was powerless to help him. Then she said:

"Jesus Himself was a Jew, darling. It is because you are of the same blood with Him that you have to suffer, He suffered too. Be proud and glad that you are like Him, and are bearing suffering because of Him."

A strange joy came into the little fellow's heart: a new pride thrilled him. "Like Jesus and you, Mummie. I'll try to bear it all for Him and you."

Many innocent little children of both Jewish and Christian parents are suffering in this way through no fault of their own. Christians all over the world are raising their voices in protest againt such barbarous persecutions of the innocent. Editors of Gentile secular and religious publications have joined with Jewish newspapers and periodicals in denouncing this folly and persecution. The heads of the American and British governments have expressed their vigorous protests against the brutality of the modern "Haman" who controls the destiny of Germany today.

WHO SUFFERS MOST?

The situation of that little boy and of thousands of other Jewish Christians, who are living in Germany, is even more tragic than that of the Jews who still adhere to Judaism. The follower of Judaism, in the midst of all his suffering, still looks to other Jews to help him in every possible way. But the Jew who has confessed his faith in the Messiah, promised by Moses and the prophets, is no longer considered a Jew by his own people. The Jew who has accepted Jesus as his Saviour in Germany or in any other nation on God's earth has nowhere to turn.

A beautiful young Australian Jewish girl of refinement and culture became convinced after studying the Old and New Testaments that the Lord Jesus Christ was truly Israel's Messiah. She boldly confessed Him as her Saviour, scarcely daring to think of the terrific price she might have to pay as a result of her confession.

Shortly thereafter, her mother, the widowed head of a proud Jewish family, seeing that the girl had no intention of renouncing her new-found faith, spoke to her sorrowfully and yet sternly:

"Do you mean to say that you are going to bring upon me a greater sorrow and disgrace than any other? Do you not know that I must renounce you? That I must refuse ever to see you?"

The poor girl is left alone to ponder and to make her decision. With tears streaming down her face, and with heavy sorrow in her heart, she sits there meditating. Time passes, and finally a deep peace comes into her heart, and is reflected in her face as she smiles faintly through her tears—she must be true to her Messiah, regardless of the cost. The is no other way. Quietly she steals over to the piano and begins very softly to play:

> "Jesus I my cross have taken,
> All to leave and follow thee,
> Destitute, despised, forsaken,
> Thou, from hence, my All shalt be."

And a true Jewish girl goes forth to face persecution, not from a Hitler, not from any Jew-hater, but, alas, from those of her own household, members of her own race—fellow Jews!

If it is wrong for Nazi Germany to persecute the Jew simply because he is a Jew, dear Jewish friend is it not more wrong to persecute those of your own race who have confessed their faith in the Jewish Messiah, promised so long ago in God's Word! Mod rn Jewish leaders have lifted their voices against Nazi persecutions, yet many of these same leaders have joined in the cry of "meshumad!" against their own flesh and blood.

We are told that the mental anguish suffered by the Jew in Germany is worse than the actual physical pain of their tortures. Is the mental anguish of the outcast Hebrew-Christian any less?

WHY PERSECUTION?

The Torah of Moses contains an enlightening incident regarding hatred towards one's own brother. When Joseph's brothers came down into Egypt to buy corn, they did not recognize him. It never occurred to them that the prime minister of that land was none other than the brother whom they had sold into slavery years before. But he knew them, and he commanded that one brother, Simeon, be held as a hostage and that the rest go back to Canaan and return with their youngest brother, Benjamin, as a proof of the truth of their statements. When those brothers found themselves helpless they remembered how they had treated their own brother, Joseph, years before. Their conscience was awakened and their hearts condemned them.

> "And they said one to another, We are verily guilty concerning our brother in that we saw the anguish of his soul, when he besought us and we would not hear; therefore is this distress come upon us." —(Gen. 42:21).

It is only as we ourselves suffer that we can understand and give real, heartfelt sympathy to those who are in pain. One who has never suffered is in no condition to give sympathy. Perhaps out of all this Jew-hate may it be hoped that from true Jewish hearts in America and elsewhere there will come sympathy and loving consideration for fellow Jews who have accepted the Lord Jesus Christ.

"ME, WHOM THEY HAVE PIERCED"

May this time of bitter and terrible persecution through which Israel is passing today be the means of bringing them to a realization of their sin, not only in persecuting their believing brethren, but also their greater sin of rejecting their own Messiah, the Lord Jesus Christ. If so, then it will bring salvation to them, if they will confess their sin and turn to the Saviour. The prophet, speaking the words of God, said,

> "They shall look unto me, whom they have pierced." —(Zechariah 12:10)

Nineteen hundred years ago the Messiah was "pierced." He was "wounded for our transgressions", as Isaiah says in Chapter 53, and as the Yom Kippur prayer in the Machzor affirms.

You, who read this, are doubtless sorrowful in heart over the sufferings of your people in Germany, Poland, Roumania and elsewhere. You doubtless feel that God should hear the prayer of Israel and deliver them as He has promised to do. Yes, God has promised to deliver Israel and to punish their enemies—but not until Israel meets God's conditions for deliverance:

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.

"If they shall confess their iniquity and the iniquity of their fathers . . . then I will remember my covenant . . ." —(Leviticus 26:40,42).

Have you ever really confessed to God your sin in rejecting the Messiah? Have you ever sought God's forgiveness for that sin? Have you ever accepted the Lord Jesus Christ as your own personal Saviour? Will you do so just now? "Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved." (Acts. 16:31)

"GOD'S LAST WORD TO ISRAEL"

By HERBERT SINGER
Christian Jew recently come from Hamburg, Germany

Israel is today in a bewildered stage of its history. Our hearts sink as we read of the sufferings of our people across the water. Now the question arises in our hearts, "What is God's message of comfort to us in such a time as this? Is God unmindful of our afflictions?"

Our heavenly Father has foreseen these questions and has answered them for us in the Scriptures. In the New Testament there is a small book called "The Letter to the Hebrews" which begins with these words:

HERBERT SINGER

"God, who at sundry times and in divers manners spake in time past unto the fathers by the prophets, hath in these last days spoken unto us by His Son." Heb. 1:1.

All of us understand to some extent how God spoke by our prophets. When Israel fell into some sin or trouble, God sent along a prophet to tell them His will. Those prophets were the mouthpieces of God to His people, Israel. In the same manner did God speak to Israel in these last days by His Son. Ever since the Lord Jesus came into the world there has not been another prophet in Israel. Oh, there have been many false prophets, but open the Bible, and you will not find any other message from God since our Messiah appeared. He was and is God's last Word to Israel. All who spoke in the name of God after Him merely re-echoed His message. I repeat it. Christ is God's last Word to Israel, and He is the Word of comfort, consolation and hope in the midst of confusion. God is waiting today for you, my people Israel, to accept the message He sent in His Son. Then will the salvation of God come to us and our troubles will end.

Now, let us see who this person is by whom God has spoken to us. We read further, in Hebrews 1:2, that God "hath appointed Him heir of all things". We did not appoint Him; it was God who did that. A thousand years before the Lord Jesus was born into the world God has said by David,

> The Lord hath said unto me, Thou (that is Messiah) art my Son; this day have I begotten thee. Ask of me, and I shall give thee the heathen for thine inhritance, and The uttermost parts of the earth for thy possession." Psalm 2.

Then we read again about Him, "by whom also He (God) made the worlds". This Messiah who 1900 years ago took upon Himself the nature of a man and was born of a Jewish mother, was the One who was with the Father from before the foundations of the world. And we go on reading:

> "Who being the brightness of His glory, and the express image of his person." Heb. 1:3.

When Moses came down from the mount his face shone with the brightness of the glory of God. How much more was our Messiah the brightness of the glory of God? for He revealed unto the world the glory of His Father. And, He was "the express image of His person". When you examine a coin you will find on it an image of Lincoln or of Washington or of some other notable of our nation. An image is a pictorial representation of a person. We know that no man had ever seen God in Person. God always appeared to man through angelic forms. He spoke to Moses through the cloud that rested over the tabernacle.

But the time came when the One who was in the cloud clothed Himself in flesh and became the living image or picture of God among men. He could say, "I and my Father are one." No one else could ever say that. If we want to know what God is we shall never know except as we behold Jesus, the Son of the living God. Christ has unfolded to us in His own Person the nature and character of God. Then: He is the One who is upholding all things by the power of His Word, for, as we have seen, God has made Him heir of all things, and it was by Him that the universe was framed.

WHY CHRIST CAME

Now, we come to the work which He came into the world to do the first time:

> "When he had by Himself purged our sins, sat down on the right hand of the Majesty on high." Heb. 1:3.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton Street
Brooklyn, N. Y.

This is the kernel of God's message to Israel, namely, that Christ purged our sins. Seven hundred years before He did so, our prophet Isaiah prophesied of that when he wrote:

> "The Lord hath laid on Him, the iniquity of us all." Isa. 53:6.

Ah, dear friend, do you know the forgiveness of God? Here is a message for your own soul. Moses wrote: "It is the blood that maketh atonement for the soul." Lev. 17:11. Your relationship and my relationship to God depends on the blood atonement. Christ has become that atonement for our sins if we accept Him as our personal Saviour. In this passage we see that when He had made atonement for us He sat down, signifying that He finished the work. When we finish a task we sit down, for there is nothing more to do. Oh, believe God that He once for all finished the salvation of your soul when He gave His Son to die for you. That is what the Messiah came to do the first time, and today He is sitting at the right hand of God, as David prophesied:

> "The Lord said unto my Lord, sit thou at my right hand until I make thine enemies thy footstool". Ps. 110.

This, dear friend, is our glorious Messiah. We are not presenting to you a mere man. Christ is God become man. He is God's last Word to Israel, and being what He is, He is worthy of our trust and confidence. Don't you think that He who is the brightness of the Glory of God and the express image of His person, and who is upholding the world by His power, is able to quicken your soul and give you everlasting life? I urge you to trust Him today. You will find that through Christ you can become a new being, owned and blessed by God as you have never known before. Take God at His Word, and do what He asked you to do by Moses: "Unto Him ye shall hearken". Deut. 18:15.

Do believe in your Messiah and Saviour today!

נ"ג, 10: „אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ ד' בידו יצלח". דאס האבען שוין א סך אידען און נישט-אידען ערפאהרען, ווייל ישוע המשיח האט זיי מיט זיינע דורכגעבויערטע הענד ארויסגעצויגען פון תהום און זיי געגעבען א פער־זיכערונג אויף חיי עולם. ביז ווען ווילסטו ווארטען ליעבער לעזער? זיין שטערבען מיינט לעבען צו יעדען וואס גלויבט אין איהם און ליעבט איהם.

איינציג-ארטיג אין זיין נצחון

יא, ער האט געהאט זיין זיעג. א נצחון איבער'ן שטן. איבער פארדערבען און איבער'ן טויט. זיין נצחון איז נישט געקומען מיט כלי זין פון שטאל און אייזען נייערט דורך אהבה. אין ליעבע איז געלעגען זיין כח און אין ליידען זיין זיעג. זיין זיעג האבען מיר אויך אין אונזער טעגליכען לעבען. עס איז אונזער זיעג ווייל עס איז אויך גאטס זיעג.

ווען אידען זענען אריבער דעם ים האבען זיי געזונגען שירה, זאגענדיג: „יהוה־איש, מלחמה, יהוה שמו". ד"ה, דער גאט-מענש האלט מלחמה, דערפאר איז עס א זיכערער נצחון. אבער דעם גרעסטען נצחון האט ישוע המשיח, דער גאט־מענש געהאט, ווען ער האט באזיעגט דעם טויט. אויפשטעהענדיג תחיית המתים אם דריטען טאג נאך זיין טויט, אזוי ווי ער אליין האט געזאגט נאך בעפאר ער איז געשטארבען. (מתיה י"ב, 39, 30).

אמת, עס זענען נאך פאראן א היבש ביסעל שונאים וועלכע ער האט נאך נישט באזיעגט, אבער אויך יענער זיעג וועט זיכער קומען אזוי ווי מיר לייענען אין תהלים ק"י: „נאם ד' לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך". ישוע המשיח וועט אזוי לאנג זיצען לימין הגבורה ביז ער וועט באזיעגען אלע זיינע שונאים. ליעבער לעזער, ביזטו זיינער א ליעב האבער אדער א שונא, חלילה? זיין נצחון וועט אויך זיין דיין נצחון.

ער איז באמת „איינציג" אויף יעדען געביעט. א „יחיד, ואין יחידות כמוהו בשום פנים".

סוף דבר

דער ערשטער מענש איז טאקע געווען א וואונ־דערבארער מענש אבער דער איינציגער מענש, ישוע המשיח, איז אין גאנצען א וואונדער אזוי ווי זיין נאמען איז „פלא" (ישעיה ט')

דער ערשטער מענש האט געבראכט אין דער וועלט טויט און פארוויסטונג, דעם ארור און קללה, דורך די זינד. אבער דער איינציגער מענש ישוע המשיח, האט געבראכט לעבען, גליק און צופרידענ־הייט צו אלע וואס גלויבען אין איהם.

דער עשרטער מענש האט אונטער זיך געהאט פארשלאסען דאס גן עדן, אבער ישוע המשיח עפענט אויף דאס גן עדן צו אלע וואס גלויבען אין איהם.

דער ערשטער מענש האט דעם „צלם אלהים" פארשמוצט מיט בלאטע אבער ישוע המשיח האט אונז אויפס ניי געגעבען דעם שייענענדען „צלם אלהים".

דער ערשטער מענש איז געקומען פון ערד און צוריקגעקעהרט צו ערד, אבער ישוע המשיח איז גע־קומען פון הימעל איז צוריק געקעהרט צום הימעל און פיהרט אויך אנדערע צום הימעל. לעזער, וואו וועסטו הין געהן?

גרויסע אידען

לאיער יוסף ראבינאוויץ

מיר גיבען דא דאס בילד און ביאגראפיע פון דעם געלערענטען גרויסען איד, לאיער יוסף ראבינאוויץ פון קעשענעוו, רוסלאנד.

יוסף ראבינאוויץ האט אין די 80גער יאהרען פערזוכט דעם טעם פון א פאגראם וואס האט דעמאלס שטאטגעפונען אין יענער געגענד. און באלד נאכ'ן פאגראם האבען די דארטיגע אידען איהם, דעם חשוב'סטען איד פון דער קהלה, ארויס־געוועהלט אלס זייער דעלעגאט צו פאהרען נאך ארץ ישראל און דארט אויסצוזוכען עפעס א קא־לאניע, וואו די רוסישע אידען זאלען קענען זייער ביסעל יאהרען אויסלעבען במנוחה.

אהין קומענדיג האט ער דארט בעקומען א ברית חדשה פון וועלכען ער האט אמבעסטען געקענט זעהן די געאגראפישע אויסלעגונג פון ארץ ישראל, ווייל אין דעם ברית חדשה איז עס א בעסטען ארום געשריבען.

אזוי באלד ווי ער האט דאס ברית חדשה גוט דורכגעלעזען האבען זיך איהם ערשט די אויגען אויפגעעפענט און האט באלד דערזעהן אז ישוע המשיח איז דער אמת'דיגער גואל ישראל. והא ראיה, אז אלע נביאים האבען זייערע נבואות אין איהם איינגעטראפען.

ווען ער איז אמאל ארויפגעגאנגען אויף'ן בארג גלגלת, דארט וואו ישוע המשיח איז אמאל געקריי־ציגט געווארען, האט ער אויסגעשריגען: „ניין, נישט קאלאניעס אין ארץ ישראל וועט אונז אידען העלפען. נישט קאלאניעס אין ארגעטינא וועט אונז געבען א מקום מנוחה פון אונזערע צרות, נייערט אט־א־דא, ווען אידען וועלען זיך אריינבהאלטען אין דעם וואונד וואס די רוימישע סאלדאטען האבען געמאכט מיט א שפיעז אין ישוע המשיח'ס זייט בעת ער איז געהאנגען אויף דעם צלב אין ירושלים מיט 1900 יאהר צוריק, יא, נור דארט קענען אידען געפינען מנוחה, און געשיצט ווערען פון אונזערע אלע שונאים.

אונזער ר' יוסף איז דאן צוריקגעפארען נאך רוסלאנד און האט זיין ערפאהרונג ערצעהלט צו די קעשענעווער אידען. אייניגע האבען איהם גערן צו־געהערט און האבען איינגעזעהן דעם אמת אין זיינע ווערטער, אנדערע אבער האבען איהם לגמרי נישט געוואלט צוהערען און זיינען געבליבען גייסטיג בלינד, פשוט „וימש חשך", זיי האבען מסתמא ניט געפאלגט די עצה פון דעם גרויסען „לאיער" ראבינאוויץ. זיי האבען ישוע המשיח און זיין הייליגע לעהרע איגנארירט און לגמרי פארווארפען.

אביסעל שפעטער האט ער אויפגעבויט א בית המדרש אין קעשענעוו און דארט גע'דרש'ענט יעדען שבת צו א קהלה אידען איבער ישוע המשיח ית"ש. ער האט זיי געווארנט און געבעטען אז זיי זאלען גלויבען אין ישוע המשיח וועלכער איז אונזער איינ־ציגער גואל האמיתי על פי תורת משה והנביאים.

דאס מערקווירדיגסטע איז: אז אזוי באלד ווי לאיער ראבינאוויץ, האט אנגעהויבען צו גלויבען אין ישוע המשיח, האט ער ניט מעהר געזוכט מיט זיין פראפעסיע געלד צו מאכען, פון די קליענטען די הויט אראבצושינדען, ער האט יעדען איינעם זיין בעסטע עצה פריי געגעבען, אהנע געלד. ער האט דעם ארעמאן אין קאורט פארטרעטען בחנם, ווייל ער האט געפאלגט דאס וואס ישוע המשיח האט געזאגט אין מתתיהו קאפ' י, 10: „חנם לקחתם וחנם תתנו".

אזוי ארום האט גאט ב"ה זיין הייליגעס ליכט, דאס אור הגנוז פון דעם מ ש י ח אנגעצונדען אין דעם מאדערנעם יוסף הצדיק. און ער, אונזער יוסף, האט דעם אור המשיח אויך געלאזט לייכטען צו אנדערע מענשען.

ער איז אויך ארומגעפאהרען אין אנדערע מדינות אויפצוזוועקען די פעשלאפענע אידען און זיי צו ברענגען צו ישוע המשיח. אין 1893, ווען אין שיקאגא איז געווען די וועלט־אויסשטעלונג, האט ער אויך בעזוכט אמעריקא און גע'דרש'ענט צו מאסען אידען. ער האט אויך בעזוכט ענגלאנד און סקאטלאנד, און וואו ער איז נור געקומען האבען פיעלע אידען איהם מיט גרויס כבוד צוגעהערט, ווייל זיין רעדען איז נישט נור געווען ווי פון א גרויסען לאיער, נייערט ווי פון דעם ביבלישען יוסף „איש אשר רוח אלהים בו".

און אזוי ווי דער אמאליגער יוסף הצדיק האט זיינע ברידער געליבעט און גרויסע טובות געטהון, אפילו ווען זיי האבען איהם געהאסט און ניט גע־וואלט צוהערען, אזוי האט אויך אונזער מאדערנער „יוסף" זיינע אידישע ברידער תמיד גרויסע טובות געטהון בישוע המשיח.

וואו איהר קאנט בעקאמען דעם רעה ישראל

ברוקלין, נ. י.: בית שר שלום, 27 טרופ עוועניו, פילאדעלפיא, פא.: מר. הארי בוירגען, 717 וואלנאט סטריט. פיטסבורג, פא.: רעוו. דזשאן סאלאמאן, 1603 סענטראל עוועניו. שיקאגא, אילינאי: רעוו. סאלאמאן בירנבאום, 316 סטענלי פליים. לאס אנגעלעס, קאליפ.: רעוו. ע. צימערמאן, 2005 ברוקלין עוועניו. קאלומ־בוס אהייא: רעוו. אסקאר וואגא, 712 סוט העיג עוועניו. סידני, אסטראליען: רעוו. ג. ע. ארדיל, 145 קאמאנוועלטה סטריט. ווארשע, פוילען: רעוו. משה גיטלין, טארגאווא 15, מ. 4. ירושלים, פאלעסטינא: רעוו. פרענק בוטהבי, גאספל גיים, רוסישער קאמפאונד. פאריז, פראנקרייך: רעוו. העגרי ווינסענט, 123 דא־מעין עווע. באפאלא, נ. י.: רעוו. א. ב. מאכלין, 206 נארטה פארק עווע.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

50 Cents a year.
Subscription Price

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 6
FEBRUARY, 1939

דער איינציגער מענש

מיר מיינען נישט דערמיט אדם הראשון, ער איז נור פאר א קורצער צייט געווען איינציג. ער איז אבער נישט געבליבען איינציג, נישט אין צאהל און נישט אין ארט. גאט האט איהם געשאפען אן „עזר כנגדו", ער איז נישט געבליבען איינציג, נישט אין גן עדן און נישט דרויסען פון גן עדן. חוה איז געווען זיין **חבר.**

„דער איינציגער מענש", וואס איז געווען, און איז געבליבען איינציג, איז געווען „דער משיח" וואס איז געקומען מתקן צו זיין דעם פגם וואס אדם הראשון האט געמאכט. ער, דער משיח איז געווען איינציג אין זיין געבורט, איינציג אין זיין לעבען, איינציג אין זיין ליעבען, איינציג אין זיינע ליידען, איינציג אין זיין שטערבען און אין זיין נצחון. דער הימעל האט זיך געניינט צו דער ערד, די חכמה עליונה, דער „לאגוס", האט זיך מתלבש בבשר געווען און דאס „אור הגנוז מששת ימי בראשית" האט זיך באזעצט אויף דער ערד. דאס שטעטעלע „בית לחם" איז געווארען די רעזידענץ פון דעם „בן דוד", ישוע המשיח, דעם "בן אלהים".

איינציג אין זיין געבורט

דאס האט אונז ישעיה הנביא נביאות געזאגט העט העט 700 יאהר בעפאר עס איז געשעהן, זאגענדיג: „הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראת שמו עמנואל". זיין געבורט האט בעדארפט זיין בקדושה ובטהרה, ריין פון זינד, זאנסט וואלט ער נישט געקאנט זיין אונזער משיח. אין לוקס א, 30, לעזען מיר ווי די הימלישע בשורה איז געקומען צו די עלמה מרים וועלכע איז געווען פרינצעסין פון מלכות בית דוד, זאגענדיג: „הנך הרה וילדת בן וקראת את שמו ישוע והוא גדול יהיה ובן עליון יקרא וד' אלהים יתן לו את כסא דוד אביו". זיין געבורט (נור פון אן „עלמה") איז באמת געווען איינציג און אייגענארטיג אין אלע צייטען. דאך האט איהם קיינער נישט בעליידיגט איהם אנרופענדיג מיט מיאוס'ע נעמען ווייל עס איז געווען אן אפענער סוד אז דער משיח האט בעדארפט געבוירען ווערען חוץ לדרך הטבע.

איינציג-ארטיג אין זיין לעבען

אויבשאן ער האט געלעבט דא אויף דער ערד, איז עס אבער געווען א הימליש לעבען וואס נור דער בן אלהים האט געקאנט בעווייזען. זיין לעבען איז געווען אהן זינד. (ישעיה י"א, 1-4) ווען ער איז געווען ארומגערינגעלט צווישען שונאים האט ער זיי איינמאל געפרעגט: „ווער פון אייך קאן מיר די מינדעסטע עבירה בעווייזען?" קיינער האט עס אבער נישט געוואגט ווייל ער האט קיינע געהאט. זיין לעבען האט א ניי לעבען געשאפען אין די וואס האבען איהם נאכגעפאלגט. איבעראל וואו ער האט געוואנדעלט האט ער הימלישע שפורען צוריק געלאזט. ער האט געוואנדעלט איבער שפיציגע דערנער און האט זיך זיינע פיס צובלוטיגט אלץ כדי אויסצוטרעטען א גלאטיגען וועג פאר אנדערע. א וועג פון פינסטערען טהאל צו דער ליכטיגער הויך וואס פיהרט צו מלכות שדי. ארויס פון א וועלט פון טרעהרען צו א וועלט פון אייביגער פרייד. ער האט געלעבט אין מאנגל און אנדערע האט ער געשפייזט (מתתיהו ט"ו, 32-38) ער האט דעם נייעם לעבען א נייע בעדייטונג געגעבען און א נייע אינטערעסע. ער האט פשוט פערוואנדעלט די מדבר צו א גן עדן. פארקוקט אייך אויף חסידי אומות העולם וועט איהר זעהן וואס א לעבען פון ישוע המשיח מיינט.

ער איז באמת געווען דער „איינציגער מענש" וואס האט אזא איינציג-ארטיג לעבען געפיהרט. אפילו נאך זיין מארטירער טויט האט זיין לעבען אויך קיינמאל נישט אויפגעהערט. מיר הערען מיט רעכט דעם ליידענדען איוב זאגען: „ואני ידעתי גואלי חי". (איוב י"ט, 25).

איינציג-ארטיג אין זיין ליעבען

ער האט געליעבט נישט ווי מענשען ליעבען נייערט ווי גאט אליין ליעבט. נישט נור האט ער געליעבט פריינד נייערט אויך זיינע בלוט שונאים עד היום הזה. נישט נור גוטע מענשען נייערט אויך שלעכטע כדי זיי גוט צו מאכען. נישט נור צייט-מעסיג נייערט באשטענדיג אהן א מאס און אהן א ברעג. ער האט אויך אנגעזאגט אז זיינע תלמידים זאלען אזוי ליעבען, זאגענדיג: „אין לאיש אהבה יתרה מתתו את נפשו בעד ידידיו". (יוחנן ט"ו, 13) און מיט דעם ביישפיעל איז ער פאראן געגאנגען ווען ער איז געגאנגען צום טויט פאר אונזערע זינד. פאר מיינע און פאר דיינע ליעבער לעזער. ליעבסטו איהם כאטש אביסעלע? טא ווען נישט, וועסטו אמאל חלילה חרטה האבען.

איינציג-ארטיג אין זיינע ליידען

די וועלט האט שוין געהאט א סך מארטירערס וואס האבען געליטען פאר אנדערע, אבער גאנץ אנדערש איז ישוע המשיח. ער האט געליטען ווי קיין מענש האט פאר איהם אדער נאך איהם אדווען געליטען. ער האט געליטען פאר אלע מענשען, פאר די וואס האבען דאמאלס געלעבט, פאר די וואס האבען פאר איהם געלעבט און פאר די וואס האבען שפעטער געלעבט. דער ילקוט שמעוני זאגט אין חלק ב, דף צ"ט פרק ס': התחיל הקב"ה מתנה עמו, הללו שגנוזים אצלך עונותיהם עתידים להכניסך בעול ברזל . . . ובעונותיהם עתיד לשונך להדבק בחכך, רצונך בכך? . . . אמר משיח לפני הקב"ה, בגילת לבי אני מקבל עלי על מנת שלא יאבד אחד מישראל. ולא חיים בלבד יושעו בימי אלא אף אותם שגנוזים בעפר ולא מתים בלבד יושעו אלע אותם שמתו מימות אדם הראשון עד עכשיו ולא אלו בלבד אלא אף נפלים יושעו . . . כך אני רוצה וכך אני מקבל". שטעהענדיג יענעם אין-דער-פריה פאר דעם גאווערנאר אין ירושלים ווי מ'האט איהם פארקלאגט און דן געווען למיתה האט ער נישט די קלאגען אבגעלייקענט כדי פריי צו ווערען, נייערט ער האט באשטעטיגט אז ער איז דער „בן אלהים" און דער „מלך ישראל". איי ער וועט מוזען דערפאר ליידען און שטערבען? — דאפיר בין איך געבוירען געווארען — האט ער געזאגט. ער האט געליטען כדי דער וועלט ליידען צו ערשפארען. כדי אבצואווישען טרעהרען פון פיעלע פנים'ער. כדי צו פערוואנדלען דעם יאמערטאל, דעם „עמק הבכה" צו א גן-עדן לעבען. און עד היום איז דיעזע פערוואנדלונג נאך אלץ אין גאנג. דאס זיינען באמת געווען איינציג ארטיגע ליידען.

איינציג-ארטיג אין זיין שטערבען

ער איז פרייוויליג געגאנגען צום טויט, כדי דעם טויט צו טויטען. ווייל גאט האט אזוי די וועלט געליעבט דאס ער האט געגעבען זיין איינגעבוירענען זאהן אויף דאס אלע וואס גלויבען אין איהם זאלען נישט פארלוירען געהן נייערט האבען דאס אייביגע לעבען". (יוחנן ג, 16) ער איז צום טויט געגאנגען כדי אלע וואס גלויבען אין איהם זאלען האבען א תקומה אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.